

Külakrooniku huultel on aastakümneid laul kõlanud

Metsaservas elav õbluke naine ei löö risti ette, tulgu taevast või pussnuge, Ulvi klubisse laulu- ja tantsuproovile peab ta igal kolmapäeval maksu mis maksab jõudma.

Kui me ühel õhtul Ulvi klubis laulu- ja näitemänguproovi ajal Helje Anslaga jutuaajamise lõpetasime, oli akna taga juba päris pime. Küsisin, kuidas ta läbi kottpimeduse mööda porist põlluteed oma paari kilomeetri kaugusel metsaservas asuvasse koju jõuab. Ta vaatas mulle veidi imestunult otsa, et mis probleem see ka on. Muudkui läheb, tee ju sadu kordi käidud. "Suvel väntan jalgratast, talvel liikkun enda ees kelku," seletas Ansla.

Ei usu, et see kerge astumisega naine pidas 2. detsembril oma 80. sünnipäeva.

Aastast 1953 kuni aastani 1996 oli Helje Ansla töökoht üks ja sama - Kabala raamatukogu. Pärast seda tuli raamatukogu kroonika koostamine. Järgmisel kohtumisel tõi Helje Ansla osa sellest kroonikast mulle tutvumiseks. Lugesin seda hilisõhtul. Üksikasjalike kirjelduste ja kuu-päevadega sisu kõrval häämas-tas töö väline ilu. Kümned

leheküljed filigraanse käekirjaga paberile maalitud mälestusi.

Kohaliku elu taustal rullus silme ees lahti ka ühe külanaise saatus. Ühtaegu tavaline, teistpidi eriline.

Kolmeaastaselt isata jäänud tüdruku elu ema ja õega popsi- ja hiljem renditalus polnud meelakkumine. "Mäletan, ühel sügisel võtsime kartulit terve kuu aega. Kartuliader läks katki, emal ei olnud aega sepale minna. Ajas vaod künniadruga lahti, teadagi ühele vao poolele. Kui ükskord kartuli üles saime, siis olid sõrmed kõik verised," jutustab Ansla.

Aastaid lageda taeva all ränka tööd käis pisikest kasvu tüdruku üle jõu ja nii ütles tervis üles. Kuigi noorus ja eestlase kangus aitasid hädadest jagu saada, tuletavad need ennast nüüd vanas eas jälle meelde.

Ühiskondlik raamatulevitaja, rändraamatukogu juhataja - nii kõlasid ametinimetused viieküm-nendail aastail. 1961. aastal läks Helje Ansla, siis juba Kabala raamatukogu juhataja, veel kooli, sest haridus oli vaesuse tõttu väikeseks jäänud. Lõpetas kuuenda, seitsmenda ja kahek-

sanda klassi. Siis astus Viljandi kultuurhariduskooli kaugõppeosakonda ja sai sealtki diplomi kätte. Nõnda sai ta raamatukoguhoidja erihariduse.

Raamatukogus töötas Helje Ansla veel pensionärinagi 15 aastat.

Suurt lauluhimu mäletab see looduse keskel sirgunud naine päris lapseeast. "Käisin esimeses

klassis, kui Miila algkooli juhataja pani mind koolipeol üksinda laulma "Tähekena, miks sa vilgud?," meenutab Ansla. "Laulsin väga peenikese häälega, aga ära laulsin. Ise olin istunud oreli alumise ääre peal ja kõigutanud jalgu."

Ja nii on Helje Ansla laulnud terve elu, mitte just peenikese häälega, aga sopranit küll.

Kauaaegne Kabala raamatukoguhoidja Helje Ansla on kaante vahele kirjutanud kohaliku ajaloo.

Tairo Lutter